

Tisztelt Honfitársaim!

Április 12-e történelmi dátuma Magyarországnak. És nem is csak a most vasárnap teszi azzá. Huszonhárom évvel ezelőtt éppen ezen a napon döntöttünk népszavazással arról, hogy hazánk csatlakozzon az Európai Unióhoz. Van valami sorszerű abban, hogy most is éppen április 12-e lehet a fordulópont az ország életében.

Huszonhárom évvel ezelőtt április 12-én elsöprő többség döntött úgy, hogy évtizedek sodródása és hánykolódása után Európához kötjük ennek az országnak a jövőjét. Benne van a harmadik köztársaság minden kudarca, és az elmúlt 16 év minden bűne abban, hogy most vasárnap újra arról kell döntenünk: Európában akarunk-e maradni? Az európai demokráciák világához, avagy az Oroszország által befolyásolt keleti önkényuralmak közé akarunk-e tartozni?

Az elmúlt 16 évben a kormány tudatosan és szisztematikusan, pusztán hatalmi önzésből szálanként szakította el, tépte szét azt a kötelekét, ami Magyarországot morális értékválasztásában, és pragmatikus érdekviszonyaiban Európához köti. Huszonhárom évvel ezelőtt Európa ennek az országnak a közös álma volt, és bár tudjuk, hogy az Európai Unió messze, nagyon messze van a tökéletestől, de a kérdés, amit fel kell tennünk magunknak most vasárnap, mégiscsak az, hogy ragaszkodunk-e közös álmainkhoz, avagy a történelmi rémálmainkat leszünk kénytelenek újra megélni? Ha el is vesztegettünk sok lehetőséget az elmúlt években, az álmainkat nem vesztegethetjük el.

Nekem meggyőződésem, hogy Magyarországnak és benne a nemzet fővárosának is az ad biztos és fenntartható jövőt, az adja a gyarapodás és a biztonság lehetőségét minden magyarnak, ha ragaszkodunk Európához. Ha ragaszkodunk Magyarország jobbik énjéhez, a hazához és a haladáshoz, a szabadsághoz és a szolidaritáshoz, a demokráciához és a jogállamhoz.

Az ideai választás sokkal inkább hasonlít újra egy népszavazáshoz, mint egy parlamenti választáshoz. Ami sajnós nagy baj, mert azt jelenti, hogy arról vitatkozunk, amiről nem kéne. És nem vitatkozunk arról, amiről kéne. A kérdés, aminek nem lenne szabad kérdésnek lennie, hogy ragaszkodunk-e ahhoz, hogy egy európai demokráciában szeretnénk élni. De az európai demokráciákban a viták azokról a részletekről szólnak, amik alapján berendezzük a közös életünket. És a politikai sokszínűség a garancia arra, hogy mindenkinek legyen némi igazsága ezekben a vitákban. Ma, Magyarországon a

kérdés sajnos fekete és fehér. Most egy új fehér lapot kell nyitnunk, hogy visszaszerezhessük a közélet sokszínűségét!

Tisztelt Választópolgárok!

Bízom az Önök bölcsességében! Tudom, hogy nem szorulnak senki iránymutatására a választás előtt. A meggyőződésemet mondom csupán, amit főpolgármesterségem elmúlt évei, a kormánnyal vívott összes küzdelmem tapasztalatai erősítenek meg: ahhoz, hogy Magyarország Európában maradhasson, ahhoz most vasárnap a változásra kell szavazni. Nem azért, ahogy sokan mondani szokták, hogy április 13-án egy másik országban ébredjünk. Hanem hogy végre a sajátunkban.

A változás értelme és tartalma számomra éppen az lehet, amit egy másik történelmi fordulóponton, 1989. március 15-én így mondott Csengey Dénes: *„Itt az ideje, hogy végre elmosolyodjunk, abban a biztos tudatban, hogy ez itt Magyarország, mi itt itthon vagyunk, és amikor az ország jövőjéről beszélünk, arról beszélünk, ami a miénk.”*

Ahhoz, hogy végre elmosolyodjunk - istenem, mennyire ránk férne már -, ahhoz tényleg annak tudomásulvétele szükséges, hogy amikor az országról beszélünk, akkor arról beszélünk, ami a miénk. A maga szépségeivel és nehézségeivel, egyik pillanatról a másikra megoldhatatlan problémáival, de mégiscsak, a miénk. Mindannyiunké.

A választás éjszakáján az ország egyik fele csalódott lesz, dühös is talán. Folytassuk a változást azzal, hogy az országnak kisebbségbe szorult részére nem legyőzött vesztésként tekintünk, hanem honfitársként. Ebben a széjjel szakított hazában az lesz az igazi változás, ha nem feledjük el jobban szeretni egymást, mint amennyire megvetjük a minket megosztó hatalmat. Aztán a változás lényege az is, hogy nem csak egyszerűen trónfosztásra készülünk. Hogy aztán más uralkodjon felettünk tovább. Az lesz az igazi változás, ha a trónszéket kivontatjuk a magyar politika színpadáról, hogy többé senki számára ne lehessen a hatalom uralkodás, hogy végre ne az életünk szóljon a politikáról, hanem a politika szóljon az életünkről.

Ennek a politikának nem az a lényege, hogy megszállja, hanem az, hogy felszabadítsa a gazdaságot, a társadalmat, a kultúrát, a civil világot, az önkormányzatokat. Hogy ezen keresztül felszabadítsa az embereket. És felemelje azokat, akiknek segítségre van szükségük.

Tisztelt honfitársaim,

Budapest már eddig is a változásra szavazott, mert mi ebben a városban végképp megtapasztalhattuk, hogyan működik az az önző és kicsinyes hatalom, amelyikről ítéletet mondhatunk vasárnap. Hiszem, hogy a változás az országban azért is lehetséges, mert mi Budapesten megmutattuk, van élet ezen a rendszeren kívül, van élet, ami szabadabb is, emberségesebb is, európaibb is és boldogabb is.

Megvédtük a város fejlesztési aranytartalékait a kiárusítástól. Megvédtük a becsületünket, amikor kiálltunk Ukrajna mellett és az oroszbarát propagandával szemben. Megvédtük a művészet szabadságát, a független kultúrát. Amikor Iványi Gábort akarták elüldözni, mi kiálltunk Budapest élő lelkiismerete mellett. Amikor a hatalom a civil szervezeteket támadta, mi együttműködtünk velük. Ott voltunk a tanárok és a diákok mellett, amikor az oktatás szabadságáért kellett kiállni. És igen, amikor a kormány be akarta tiltani a Pride-ot, mi megrendeztük a legnagyobb szabadságmenetet, amit ez az ország valaha látott.

Most vasárnap a szavazófülkékben emlékezhetünk arra is, hogy a változásra leadott minden szavazat a szabadságszerető budapestiek megannyi közös kiállítását teljesítheti be. De azt a hitünket is megerősíthetjük, hogy fel kell számolni a magyar politika egyik legpusztítóbb hazugságát, Budapest és a vidék szembeállítását. Nincs olyan, hogy Budapest vagy vidék. Csak olyan van, hogy Budapest és vidék.

Mérlegelhetjük a szavazófülkékben, hogy minden, de tényleg minden, amit az elmúlt években az állam elvett az önkormányzatoktól, az ma rosszabbul működik. Ezért vallom, hogy a demokrácia helyreállítása az önkormányzatiság megerősítésével kezdődhet.

Azt ígértem a budapestieknek, hogy a kormány kivéreztetése, alantas sarcpolitikája ellenére sem engedem leépíteni a budapestieknek járó közszolgáltatásokat, és a választásokig erőnek erejével, rengeteg áldozattal, de megőrzöm Budapest működőképességét. Megtettem, amit ígértem, de most ott állunk a szakadék szélén. Budapest működőképességének fenntartásához, a város fejlesztéséhez is elengedhetetlen a kormány politikájának, vagy ha az nem lehetséges, hát akkor magának a kormánynak a megváltozása. Ennek a városnak a működőképessége, a jövőjét szolgáló fejlesztések lehetőségének visszanyerése, az önkormányzatok, benne a Fővárosi Önkormányzat autonómiájának megőrzése, a változás melletti érvek közé tartozik.

Sokszor mondtam: Budapest őrzi az értékeit: a szabadságot, a szolidaritást, az emberséget, a jövőért érzett felelősséget. De nem zárja őket falak közzé. Csak vigyáz

rájuk, hogy legyen honnan visszatérniük, amikor végre felszabadul az egész hazánk. Most vasárnap eljött ennek is az ideje.

Kezdjük azzal, hogy a mai Magyarország helyett egy olyan hazát teremtünk magunknak, amely visszatér az igazság, a szolidaritás és az emberség parancsához. Folytassuk azzal, hogy olyan Európát építünk magunknak, amely nem a tagállami kormányok és a bürokrácia gittegylete. Hanem a felbolydult világ legigazabb helye.

Tudjuk, érezzük a zsigereinkben, hogy átalakulóban van éppen a világrend körülöttünk. Új fejezet íródik most. Ha nem akarjuk, hogy ezt a fejezetet, a mi életünk, a gyerekeink életének új fejezetét mások írják helyettünk, akkor magunknak kell hozzáfognunk. Ott lesz hozzá az a toll vasárnap, a szavazófülkékben.

Oly sokszor, olyan sokféle módon próbáltak bennünket megfosztani a szabadságunktól az elmúlt években, de a mérlegelés és a döntés szabadságát elvenni senkitől nem lehet. Élünk ezzel a szabadsággal a világ legszabadabb helyén, a szavazófülkében.

Arra kérek mindenkit, menjen el szavazni vasárnap, és arra biztatok mindenkit, szavazzon a változásra.

Nem tudok, és nem is akarok mást és másként mondani, csak azt, amit azon a csodálatos nyári napon, a Budapesti Büszkeség menetén mondtam: szükségünk van a szabadságra, és ehhez szükségünk van egymásra, hogy ennyi év gyűlölködés után fellelegezhessünk végre, hogy megbékítsük a lelkünket, és megbékítsük ezt a hazát.